

Omžiu skrozdelė

Tautėška daina

Par kėkvėina raukšlėlė istuorėjė biegiuo,
Rėk brongint i palėkt kėtuoms kartuoms
Kāp muokėna tievelė, žėli buočė, senelė –
Kraitė skrīnė dabuokem vėsaduos.

Grumbuots oužols iškėlės leida šaknis i žemė.
Atsistuojės pri kelė žaliou.
Žemaitėjuo žemaitis kāp ta omžiu skrozdelė
Sava vargus, rokundus rokou.

Kėik karaliu išėjė, karalieniu iš dvarū,
Bepalėka tik krīžiu kalnā...
Par gīvenėma kas bova: gera, bluoga pražova,
Apkabinkem vėins kėta geromo.

Jau Kaliedas parein, žemės balsos užšalės,
Bet unt kalna žiburelė raibuliou.
Sergie aniuolā suodības, gīvulelius, kas tik gīvus,
Akiū gėrė pakelta dongou...

Greitā skobėn tas laiks keliauninkams šiuos žemės,
Kėik beprasmiu, vargingu kuovū...
Dar pabūkem če so sīaulė plunksnas bruole, sesės drauge
Ir pašvėskem plakėma širdžiū.

Stuokem bruolė išvėin gintė sava Tievīnė,
Gerbkem vieliav, gīvenkem zgado,
Imkem sava kūrības suguldīkem i knīngas,
Kad palėktom ateinunčiuoms kartuoms...